

en frist på 6 uger for indbringelse for domstolene af spørgsmål om lovens anvendelse. I byggelovens § 14, stk. 10, er en sådan søgsmålsfrist fastsat til 6 måneder. Efter den københavnske byggelovs § 9, stk. 5, er søgsmålsfristen 6 uger.

Den relativt korte søgsmålsfrist efter den københavnske byggelov og den gældende byplanlov har givet anledning til kritik. Da der ikke synes at kunne anføres tungtvejende begrundelser for at fastholde en så kort frist, er det i *stk. 1* foreslået, at søgsmålsfristen fastsættes til 6 måneder som i byggeloven.

Stk. 3 svarer til ekspropriationsprocedurelovens § 26, stk. 2.

De foreslåede bestemmelser i *stk. 4* har deres grund i, at det efter gældende ret er usikkert, om en privatperson under en civil retssag mod en anden privatperson kan støtte ret på overtrædelse af bestemmelser i den offentligretlige lovgivning. I byplanvedtægter er det almindeligvis bestemt, at påtaleretten i forhold til vedtægternes bestemmelser alene tilkommer kommunalbestyrelsen, men spørgsmålet er i øvrigt ulovbestemt. På grundlag af en højesteretsdom fra 1925 har retspraksis i en lang årrække ikke anerkendt privat påtale ved tilside sættelse alene af offentligretlige bestemmelser, men enkelte domme fra de senere år kan tyde på en vis ændring af denne retspraksis.

En sådan ændring findes ønskelig, i hvert fald for så vidt angår forhold, der er omfattet af lovforslaget. Såvel bestemmelser i en lokalplan (byplanvedtægt) som de almindelige bebyggelsesregulerende bestemmelser i lovforslagets § 42, § 43 og § 45, stk. 1, virker i udstrakt grad til at beskytte den enkelte grundejer og beboer imod, at andre foretager ulempeforvoldende handlinger. Byplanlovgivningen har i tidens løb i realiteten fortrængt mere og mere af den privatretlige naboret, herunder reguleringen ved private servitutter. Det findes derfor rimeligt at understøtte den ovennævnte tendens i nyere retspraksis ved en lovbestemmelse, der udtrykkeligt tillægger private søgsmålsret over for overtrædelser af de nævnte bestemmelser i loven eller af en lokalplan eller byplanvedtægt. Såvel kommunalbestyrelsen som miljøministeriet vil i givet fald kunne indtræde i en sådan retssag efter reglerne i retsplejelovens § 252, stk. 2, eventuelt efter procesunderretning i henhold til § 252, stk. 3.

Til den foreslåede værnetingsregel i *stk. 5* bemærkes, at landsretsbehandling efter 2. pkt. vil omfatte søgsmål om såvel ekspropriationsbeslutningen som erstatningsfastsættelsen. 2. pkt. svarer i øvrigt til ekspropriationsprocedurelovens § 26, stk. 1, 1. pkt.

Til § 50.

Som led i struktureringen af miljøministeriet, hvortil der ved ministeriets oprettelse i september 1973 blev henlagt sager fra flere andre ministerier, overvejes det — i overensstemmelse med principperne i redegørelsen fra arbejdsgruppen vedrørende statsadministrationens organisation (betænkning nr. 629/1971) — at etablere styrelser eller tilsvarende institutioner under ministeriet til udførelse af de opgaver, der ikke nødvendigvis må udføres i snæver tilknytning til ministeren.

For at muliggøre en sådan strukturering er de foreslåede bestemmelser i § 50 medtaget, selv om strukturovervejelserne ikke er tilendebragt på nuværende tidspunkt.

Bestemmelserne har i øvrigt deres forbillende i miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 3, hvorefter miljøministeren kan henlægge sin adgang til at træffe afgørelser efter loven til miljøstyrelsen og samtidig bestemme, at styrelsens afgørelser ikke kan påklages til ministeren.

Til kapitel 8.

Til § 51.

For så vidt angår *stk. 1* henvises til de gældende bestemmelser i bl. a. byplanlovens § 6, 1. pkt., og byggelovens § 56, stk. 4, jfr. også § 45 i lov om offentlige veje og § 17 i administrationsvedtægt for staden Københavns bygningsvæsen.

Stk. 2 og 3 svarer i princippet ligeledes til den gældende byplanlovs § 6, 1. pkt., byggelovens § 11, stk. 1, og den københavnske byggelovs § 72, stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4 er i overensstemmelse med en række tilsvarende bestemmelser i nyere love, bl. a. byggelovens § 11, stk. 2, og miljøbeskyttelseslovens § 51, stk. 2. Den omhandlede politibistand vil kunne ydes, uden at en forudgående retskendelse først skal indhentes.

Til § 52.

Bestemmelserne svarer til den gældende byplanlovs § 27, stk. 1 og 3, samt byggelovens § 64, stk. 1, nr. 4 og 5.

Til § 53.

Bestemmelsen svarer i princippet til gældende byplanlovs § 25, jfr. byggelovens § 65, stk. 1, c og e. I *stk. 1, nr. 4*, er tydeliggjort, at også et påbud om at berigtige et ulovligt forhold er et påbud, hvis ikke-efterkommelse medfører strafansvar.